

Exili a Elba: «El remei és que caigui el rou, ho geli tot, i comenci un dia nou»

Conversem amb el cantant i guitarrista del trio barceloní sobre el disc 'Amb poca llum es trenca la foscor'

Exili a Elba

Durant la primavera del 2012, Miki Grau (bateria), Adrien Faure (baix) i Arnau Giordani (veu i guitarra) van crear **Exili a Elba**, projecte que poc després donarien a conèixer amb el disc *Amants subterranis* (autoeditat, 2012). Ara que celebren 10 anys, el grup presenta nou material discogràfic: *Amb poca llum es trenca la foscor* (Satélite K, 2022), on a partir de la dualitat entre llum i foscor relata les seves sensacions, pors i emocions d'aquests darrers temps. En parlem amb Arnau Giordani, cantant i guitarrista del trio barceloní.

Com heu plantejat aquest disc?

El disc es va començar a gestar durant la pandèmia. A l'inici del confinament vaig anar a buscar material a l'estudi de gravació per crear des de casa, però em vaig trobar amb la sorpresa que per molt que ho intentés, tenia un bloqueig creatiu absolut. A mesura que la cosa va avançar, cap al maig, ja començava a sortir alguna idea musical. Quan vam poder interactuar amb la gent ens vam trobar amb el Miki i l'Adri, que és amb qui hem compost les cançons. Ara, quan l'escolto, descobreixo diferents estats d'ànim en un mateix disc, i crec que té molt a veure amb les fases

que hem passat des de la primavera del 2020 fins ara, que sembla que hem tornat una mica a la normalitat. Per això al disc es parla tant de la llum i la foscor, com a metàfora d'aquests dos anys que hem viscut.

Així, quins temes heu volgut tractar en aquest àlbum?

Normalment, no ens paltegem l'estil o la temàtica del treball, ho veiem quan s'ha acabat. El tema ja s'intueix des de l'obertura del disc, "Torna la llum" explica que tornem a veure el sol, tornem a passejar a fora, per fi tornem a veure les amistats, la família, etc. D'aquest xoc entre la llum i la foscor se'n deriven somnis, aspiracions, pors, dubtes, nostàlgia o regressió a la infantesa, com en el cas de "Jimmy Fontana", que apel·la a lluitar pels somnis que tenies de petit.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=MN81eEalrmo>

Amb la trajectòria i els anys, hi ha un punt més de maduresa i repòs en aquests temes?

Sí, des del moment que es crea un grup han de passar uns quants anys fins que no trobes els mecanismes perfectes perquè tots els seus membres brillin i treguin el millor de si. És com una mena de plaques tectòniques que es van movent durant anys fins que acaben quallant i falcant-se bé entre elles perquè tot funcioni. Parlo tant de la metodologia de treball, com de la llibertat d'aportar idees i, evidentment, lletres.

I ara, musicalment, en quin punt esteu?

Ens trobem còmodes en el terreny de l'indie pop o l'indie rock d'influència americana i anglosaxona, però no podem abandonar i no abandonarem el món del rock. El rock ens serveix per explicar coses que en una cançó més melòdica, més tranquil·la, no ens sortiria explicar-les d'aquesta manera. Hi ha explosions de ràbia en un parell de temes, que són els més 'canyers'. En el fons, no canvia tant l'estil d'aquest disc comparat amb *Deus ex machina* (Satélite K, 2017); potser el que canvia més és la forma perquè ens hem atrevit més a jugar amb l'electrònica, amb sintetitzadors, amb pads, amb sons moderns, tot i que alguns semblin dels 80.

Exili a Elba Foto: Arxiu

Quines són les referències musicals que heu inclòs en aquest disc?

No és una cosa que verbalitzem entre nosaltres, però sí que de forma implícita quan l'escolto penso en **Bon Iver**, **The War on Drugs** o **Jack White**. L'ús que fa **White** dels riffs de guitarra ens encanta, com també la seva producció. Però, per exemple, també hi ha força presència de bateries progressives en aquest disc, que no n'hem acostumat a utilitzar mai, i poden recordar a cançons de **The War on Drugs**. O l'ús de piano i veus filtrades que fa **Bon Iver** als últims treballs, que també ens agraden molt estèticament.

La Rigoberta Bandini ha fet el seu particular himne a les mares i vosaltres també els dediqueu una cançó a "Ma ma ma ma". Qui ha estat el primer?

Aquesta cançó està feta ben bé des de principis de 2021 i de cop ens trobem que la **Rigoberta Bandini** fa una cançó de lloa a les mares i que la tornada és '*ma ma ma ma*'. Quina casualitat! Ara la gent pensarà "mira aquests tios, quina copiada!", però en cap cas. De fet, la cançó és un elogi a les mares perquè amb la pandèmia, la distància i la incapacitat de veure-les tant temps, t'adones què han fet i com ens han cuidat tota la vida.

Què representa la rosada de la cançó "Cau el rou"?

És una explosió de ràbia, és un esquitx d'idees en què cada frase no té una relació directa amb la següent. "Cau el rou" ve a dir que a totes les coses de la vida -a totes les pandèmies, les males relacions, els mals moments...- hi acaba caient el rou. Com diu una frase de la cançó, '*la fosca sempre arriba*': en qualsevol festa els llums s'apaguen i tot s'acaba. En el context que estàvem, recollíem unes idees que volíem que s'acabessin o volem deixar de sentir i el remei d'això és que caigui el rou, que la rosada caigui, ho geli tot i un nou dia comenci a desgebrar, surti el sol una altra vegada i les penes se superin.

Exili a Elba Foto: Arxiu

Enguany celebrareu una dècada de la publicació d'"Amants subterrànies", el primer treball. Com valoreu, en perspectiva, aquest àlbum i l'evolució del grup?

Del primer àlbum tenim un record fantàstic i la prova està que avui dia encara toquem cançons d'*Amants subterrànies*. El que intentem és no defugir de cap part del grup. Quan parlem de riffs de guitarra en aquest nou àlbum, ens referim al naixement d'**Exili a Elba**, d'aquell primer disc més rocker. Per això l'incloem als nostres concerts, perquè ens produeix bastanta melancolia recordar allò. Amb 10 anys, les temàtiques canvien, els gustos canvien, però creiem en aquelles cançons i les volem continuar tocant molts anys.

I com a grup, on sou ara i cap a on vol anar?

És un grup ple de gent acomodada en el seu dia a dia. [RIU] No, no, és conya! Han canviat moltes coses. Potser fa 10 anys només pensava a enamorar-me boja, marxar lluny d'aquí i ser un **Liam Gallagher**. La nostra vida és més còmoda que llavors perquè hem tingut sort, ens guanyem la vida tan bé com podem i, a més, tenim la possibilitat de fer discos amb la música que ens agrada fer. Això et treu un pes, per poder expressar-te tal com vols sense haver de ser especialment comercial i poder fer un disc perquè el pugui escoltar la gent que estimem i que estiguem orgullosos de la feina que hem fet.